

Dragostea de Babilon duce la robie în Babilon

Duminică, 11 iunie 2006

Gili Cârstea

De ce a trebuit să plece Israel în robia babiloniană? Care au fost motivele care l-au obligat pe Dumnezeu să permită o asemenea catastrofă națională? A făcut El ceva să împiedice un astfel de eveniment tragic?

Raportul biblic nu lasă loc pentru confuzie la acest subiect. Au existat motive clare, și prezentate pe larg, care nu puteau duce decât la un astfel de deznodământ.

Sub domnia unor împărați vanitoși, dispuși la orice compromis spre a face din Israel “capul și nu coada,” poporul ales a alunecat tot mai departe de adevăr pe drumul împrietenirii cu neamurile din jur. Spre a fi luați în serios de marile națiuni ale lumii, ei socoteau că trebuie să se conformeze standardelor internaționale, să atingă același nivel teologic, politic și cultural, obținând recunoaștere din partea instanțelor abilitate. Spre acest deziderat înalt, schimbările trebuiau începute de la bază, poporul trebuia pregătit spre a-și ocupa locul onorabil în forumul națiunilor. Preoții lui Israel au înțeles repede că cea mai bună metodă pentru modernizarea religiei naționale va fi asimilarea subtilă a unor practici și credințe păgâne, modificate genetic și botezate cu nume familiare spre a nu șoca pe cei mai perceptivi. Așa a ajuns poporul ales să se închine lui Baal și Astarteei, să aducă turte împăratesei cerului și să umble “prin grădini” și sub orice copac verde.

Deși casa lui Israel a făcut tot ce depindea de ea spre a fi primită în clubul select al națiunilor, Domnul o avertizează că speranța ei este deșertăciune și goană după vânt:

“Părinții voștri M-au batjocorit și mai mult, arătându-se necredincioși față de Mine. Și anume, când i-am dus în țara pe care jurasem că le-o voi da, și ei și-au aruncat ochii spre orice deal înalt și spre orice copac stufos, acolo și-au adus jertfele, acolo și-au adus darurile de mâncare care Mă mâniau, acolo și-au ars miremele de un miros plăcut, și acolo și-au turnat jertfele de băutură... Voiți voi să vă spurcați în felul părinților voștri și să curviți

alergând după urâciunile lor? Da, aducându-vă darurile de mâncare, trecându-vă copiii prin foc, vă spurcați și azi prin idolii voștri. Și Eu să Mă las să fiu întrebat de voi, casa lui Israel! Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeul, că nu Mă voi lăsa întrebat de voi! Nu veți vedea împlinindu-se ce vă închipuiți, când ziceți: ‘Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!’” (Eze 20:27-32).

Ieremia ne ajută să înțelegem care era starea națiunii imediat înainte de captivitatea babiloniană:

– “M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mânilor lor” (1:16).

– “Mi-ați spurcat țara și Mi-ați prefăcut moștenirea într-o urâciune” (2:7)

– “Preoții n-au întrebat: ‘Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (2:8).

– “Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (2:13).

– “De mult ți-ai sfărâmat jugul, ți-ai rupt legăturile, și ai zis: „Nu mai vreau să slujesc ca un rob!” (2:20).

– “Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele” (4:22).

Visul acesta de grandoare națională, asociat cu idolatria și sprijinit de prooroci mincinoși s-a dovedit formula ideală pentru dezastru. Au dorit să fie ca neamurile, ca “familiile celorlalte țări,” disprețuind onoarea de a fi un popor deosebit, un popor sfânt care să ducă lumina adevărului slavei lui Dumnezeu până la marginile pământului.

Morala este evidentă: Când dorești să trăiești ca babilonienii trebuie să mergi în Babilon. Ei nu puteau rămâne în țara sfântă, deși trăiau ca păcătoșii. Acesta este motivul pentru care au fost duși în țara al cărei mod de viață îl practicau.

“Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredincioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:19).

Acestea au fost scrise pentru învățătura noastră, ca să înțelegem odată cum s-a întâmplat de am ajuns în mijlocul Babilonului, legați în lanțuri și cu ochii scoși.